

Demokrati ingen luksus

Nr. 4 – 1978

Åpningstalen ved en internasjonal MRA-konferanse i New Delhi ble holdt av statsminister Moraji Desai på ettårsdagen for hans tiltredelse som regjeringssjef, 24. mars.

«Den farligste tankegangen for demokratiet har vært at demokrati er luksus for fattige og tilbakestående folk,» sa Desai. Det var i den slags nytte-tenkning at diktaturene hadde sine røtter. «Vi må ha klart for oss at demokratiet er uunngåelig, enten det er sterkt eller svakt. Et svekket demokrati kan styrkes, men hvis det avskaffes helt, hvordan kan det da gjøres sterkt? Vi må prioritere demokratiets etiske grunnlag. Sannheten kan ikke etableres gjennom løgn, vold kan ikke overvinnes med vold og demokrati kan ikke oppnås ved udemokratiske midler.

Menneskene er tålmodige med seg selv, men utålmodige overfor andre. Vi må vise tålmodighet mot andre, men være utålmodige mot oss selv. Det var dette Mahatma Gandhi lærte oss, og det er dette Moralsk Opprustning søker å spre.»

Da Mahatmaens sønnesønn Rajomhan Gandhi presenterte statsministeren for konferansens fem hundre deltakere, sa han: «Etter nitten måneders ufrihet

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

kan vi puste friere. Den relevante sammenligningen er imidlertid ikke mellom vanskelighetene idag og under de nitten månedene, men mellom hvordan det er idag og hvordan det burde være.»

Blant de andre talerne var justisminister Bushan og forsvarministeren, Jagjivan Ram, som også er lederen for Indias nesten 100 millioner kasteløse.

Forts. side 6

En mottagelse i statsminister Desais residens avsluttet konferansen i New Dehli. En aksjonsgruppe fra MRA sang for gjestene. I forreste reke: Dr. Anton Skulberg (nr. 1 fra v.) og Kim Beazley, tidligere undervisningsminister i Australia (nr. 3 fra v.). Statsministeren lengst t. h.

En god og en dårlig nyhet

«Det er klare tegn til en sterk religiøs vekkelelse i USA. Men vil den utvikles til en åndelig revolusjon som får radikal innvirkning på alle aspekter av nasjonens liv?»

Forfatteren Garth Lean fra Oxford, en av Frank Buchmans medarbeidere i mange år, stilte spørsmålet ved et seminar i Washington i februar. Arrangører var politikere og embetsmenn som har kommet sammen til regelmessig kristent fellesskap

siden Watergate-krisen. Ved ett av seminar-møtene talte president Carter til 2.800 tilhørere om troens betydning for hans liv og arbeid.

I sin tale sammenlignet Garth Lean dagens moralske krise med situasjonen i Storbritannia før John Wesley for hundre år siden, og trakk paralleller mellom den kamp som må føres idag og den mangesidige innsats som ble ydet av Wesley og hans venn politiker Wilberforce (opphevelsen av slaveriet m.m.).

Forts. side 6

Vi må tørre å påvirke

Av rektor Jon Henden

Nedenstående utfordring ble gitt ved en internasjonal konferanse om «Fremtidens skole» i Karlstad 11.—12. mars.

(Se nederst på siden.)

Våre nordiske land har ut fra sin tradisjon og felles kulturelle bakgrunn en relativt enhetlig oppfatning av hvilke mål vi skal sikte mot med undervisningen. Jeg nevner:

- Det demokratiske menneske
- Det frie og selvstendige menneske.
- Det ansvarlige menneske.

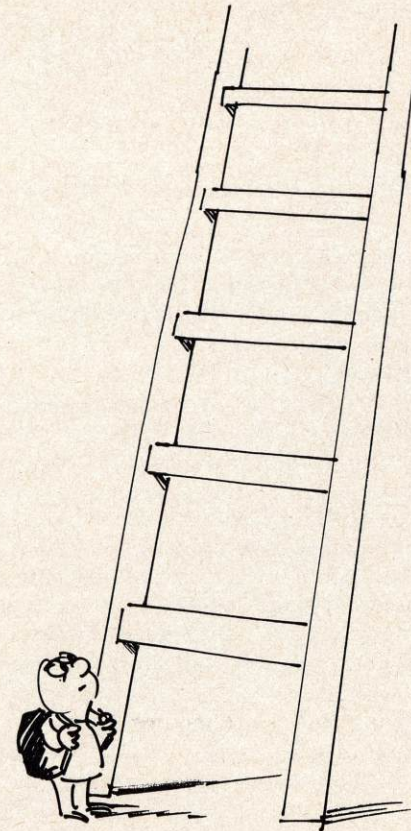
Vi vil disse målene. Javel. Men vil vi dem i den grad at vi bevisst og utholdende forfølger dem og systematisk satser på å realisere dem? Vil vi også de midler som er nødvendige for å nå målene?

Utvikling av en demokratisk holdning — kan den finne sted uten påvirkning til demokrati? Utvikling til selvstendighet — kan den finne sted uten at noen påvirker til selvstendighet? Utvikling til ansvarlighet — er det mulig uten at noen påvirker?

Oppdragelse, påvirkning i skole og hjem er et sentralt og kontroversielt tema i skole- og samfunnsdebatt. Min hovedtese er: Vi må tørre å påvirke, og vi må ville det.

Situasjonen er for så vidt klar nok: Dersom ikke hjem eller skole velger å påvirke barna og de unge, overtar andre krefter i samfunnet. Vi må ganske enkelt foreta et valg. Spørsmålet er ikke om barna og de unge skal påvirkes, men hva slags påvirkning de skal gis.

Er det en nytelsesorientert og egoistisk livsholdning presentert gjennom film og reglame som skal påvirke og danne holdningsmønster? Er det kon-

Er det konkurransesamfunnets vurderingsskala barna skal oppdras til?

kurransesamfunnets vurderingsskala hvor den enkelte måles etter sosial og økonomisk prestisje? Eller — skal skolen og hjemmet sette inn med en påvirkning som søker å danne holdninger ut fra andre verdinormer?

To forhold er blitt oversett av dem som hevder at skolen bør innta en verdinøytral holdning.

En har for det første feilvurdert de psykologiske betingelser hos barnet selv. Barnet har primært behov for trygghet. Dette innebærer blant annet at det må kunne oppleve miljøet som en fast strukturert helhet. Et miljø med sterkt motstridende impulser

Hvordan får de nye motiver og handlingsmønstre, hvor de tjener sine medmennesker? Hvordan kan de sprengne den mindre familie- og klassegrensene på riktig måte og få bevissthet for hele verden med dens mange mennesker, som rammes av fryktens, hatets, korrupsjonens og voldens følger? . . .

Skoledirektør Carl Erik Idén, den administrativt ansvarlige sjefen for Karlstads skolevesen, anslo tonen ved å konstatere at skoledemokratiet liksom hele vårt velferdsdemokrati befinner seg i barndommen, der det råder en sosial etterslepning. Det sosiale onde synes i visse henseende å ha øket midt i den materielle velferden. Idet den ytre volden har sluppet taket, er det kommet 'selv-vold'. Oppgaven er å finne måter å fremme en frihet som hviler på ansvar . . . »

Caux – program 1978

Fra 8. juli til 4. september

Programmet for sommerens konferanser i Caux begynner å bli klart. Som allerede bekjentgjort, åpner Caux sine porter den 8. juli, og lukker dem ikke igjen før den 4. september.

TI DAGERS KURS

Et nytt trekk ved sommeren blir et ti dagers kurs fra 17. til 27. juli. Alle deltakere, uansett alder, vil arbeide i grupper med ca. 20 i hver. Målet er å finne en dypere forståelse og erfaring av vår tro, av den verden vi skal arbeide i og av den oppgaven alle mennesker er kalt til: En åndelig og moralsk opprustning. Blant de tema som blir tatt opp er:

- Hva den enkelte kan gjøre for å overvinne klyften mellom rike og fattige nasjoner.
- Hvordan vinne mennesker som ikke deler min oppfatning?
- En verdensomspennende ideologi.
- Tro.
- Kunsten å være stille og lytte.

og vurderinger vil virke desintegrerende på barnets personlighet. Behovet for trygghet impliserer et behov for et fast referansepunkt, en opplevelse av at noe er rett og noe er galt. Møter så barnet en skole som stiller seg nøytral med hensyn til etiske vurderinger, vil dette hindre barnet i å få dannet en fast personlighetskjerne og dermed også muligheten til å få utviklet evnen til selvstendig tenkning og vurdering.

For det andre har den som krever nøytralitet i skolens verdiformidling, oversett det vesentlige faktum at også den som forsøker å stille seg nøytral, påvirker. Ingen lærer kan unngå å gjøre et subjektivt inntrykk på sine elever. Den som tilstreber å være nøytral, demonstrerer nøytralisme som holdning eller et ideal. Med eller mot sin vilje kommer læreren dermed til å idealisere en passiv tilskuermentalitet som medvirker til at eleven blir et upersonlig masse menneske som lett gir etter for manipulasjon og gruppepress.

Selvstendig holdning er mulig bare ut fra bestemte normer og på grunnlag av en fast vurderingsbasis. Har skolen unnlatt å gi de unge en slik basis, overlater den dem til et frustrerende kaos, hvor alt flyter og ingen holdepunkter finnes.

En skole som i objektivitetens og nøytralitetens navn avstår fra å gjøre et moralsk valg, gjør likevel et valg med vidtgående moralske konsekvenser — den velger det eksistensielle vakuum for sine elever.

Derfor er det vår plikt å velge — som lærere og foreldre. Verdivalget er en del av vår oppgave som ansvarlige oppdragere.

JUBILEUM

Sommeren kommer også til å være preget av at det er 100 år siden Frank Buchman ble født. To perioder, fra 8. til 15. juli og 1. til 10. august, kommer til å ha hans livsverk og dets betydning for verden av idag som fokus. Mange som har arbeidet med Frank Buchman over hele verden i tidligere år kommer spesielt til disse møtene.

DEN ENKELTE OG SAMFUNNET

Fra 13. til 20. august er temaet «Den enkeltes mulighet for å påvirke samfunnet», og det er særlig fagforeningsfolk og arbeidere fra forskjellige europeiske land som er ansvarlige for opplegget og gjennomføringen.

HELSEPERSONELL

I løpet av samme periode — fra 14. til 17. august — møtes helsepersonell under overskriften: «Om-sorg og helbredelse for individ og samfunn».

Deltakere fra Nord-Amerika har påtatt seg ansvaret for programmet i Caux fra 20. til 29. august. De håper ikke minst å komme sammen med mange representanter for Middelhavs-landene.

INDUSTRI

Fra 30.8. til 4.9. finner så den årlige industrikonferanse sted, i år under titelen «Fremtidens økonomi og samfunn». Også i år er Onar Onarheim, tidligere president i Industriforbundet, det norske medlem av den internasjonale innbydelseskommitéen.

Velkommen til Caux!

REISEMULIGHETER

Det arrangeres charterreiser med fly Oslo-Geneve-Oslo følgende datoer:

- A) 16.7.-28.7. (12 dager)
- B) 12.8.-20.8. (8 dager)
- C) 29.8.- 5.9. (7 dager)

For alle som reiser er det avgang fra Oslo kl. 17.05, og hjemkost til Oslo kl. 13.50. Videre opplysninger gjennom vårt kontor.

Annerledes konferanse i Karlstad

Week-endkonferansen i Karlstad ble omtalt slik av det kristelige dagbladet «Dagen» i Stockholm:

«Deltagere kom fra fremfor alt Sverige, Norge, Danmark og Finland, men også fra Sveits og Tyskland. Det ble en i virkelig mening annenledes undervisningskonferanse.

Arrangører og deltagere var skoleledere og lærere på alle skolestadier fra forskole til universitet, samt foreldre, elever og politikere, de fleste med ansvar i ulike organisasjoner.

Men emnet de syslet med var ikke organisatorisk-teknisk og gjaldt heller ikke hvordan man organiserer og omorganiserer skole og undervisning. Det var et annet, for alle mer alment og aktuelt: Hvordan reformeres menneskene?

Afrika-glimt

«Min kjæreste avgud» — nigeriansk selvironi

Bror og Gerd Jonzon fra Sverige befinner seg i Nigeria på innbydelse av bl. a. biskopen av Lagos. De forteller her fra en oppførelse av «The Dearest Idol» (Min kjæreste avgud) som er skrevet av en lektor på en lærerhøyskole i Sør-Nigeria, John Amata.

Vår reise til Abraka, en lærerhøyskole i Sør-Nigerias regnskogsområde, minnet om bilreiser gjennom norrlandske skoger. Mil etter mil gikk den rette veien gjennom tett, tropisk vegetasjon. Vi så kakao- og banantrær, palmer og buskas. Nå og da møtte vi lastebiler med enorme tømmerstokker på planet. En og annen liten landsby kom til syne.

Like før mørket senket seg over jungelen, så vi en større åpning mellom trærne. Vi var fremme ved Abraka.

Eksamensfestligheter

Det var store gressplener med nye, pene bygninger. Boliger for lærere og studenter, bibliotek, matsal og forelesningssaler. UNESCO har hjulpet til med dette viktige prosjektet.

Lærerutdannelsen er en hjørnestein i Nigerias gigantiske plan for skoleundervisning til alle barn i Afrikas folkerikeste stat (ca. 80 mill.). Hver lærer som utdannes har først ett års undervisningsplikt i en annen del av landet enn hjemstedet.

Å se høyskolen under eksamensfestlighetene, å treffe lærere og studenter, var fascinerende. På seks år er prosjektet utviklet slik at det styres helt av nigerianerne selv.

En del av eksamensfestlighetene var premieren på et nytt skuespill. Det ble fremført av ti studenter i en aksjonsgruppe for moralsk opprustning. En av lektorene, J. I. Amata, hadde skrevet stykket — *The Dearest Idol*.

Publikum levet med i alt som skjedde på scenen — lo, pep, heiet og skrek. Atmosfæren minnet mest om en svensk ishockey-match. Under forestillingen klemte fler og fler seg inn i den allerede fullpakkede salen. De allesteds nærværende barna tittet til sist frem mellom møbler og skuespillere på scenen.

Stykket kan på en måte sammenlignes med politisk teater i Sverige. Men Amata hadde avholdt seg fra fingerpeking og oppdeling av mennesker i «goodies» og «badies» — selv om en korrupt politiker ble kastet nesten håndgripelig ut fra scenen under publikums stormende jubel. Men kampen mellom selvisk karriere og offer for det felles beste, mellom hykleri og oppriktighet, pågår hos mennesker av samme klasse, stamme og familie.

I konflikten sentrum står høvdingen Idamo, som sikter på å bli ordfører i landstinget. Ettersom hans

stamme er minoritet, søker han støtte ved å gifte bort sin datter med en mann fra en annen stamme. Kirkefolket vinner han gjennom en større donasjon til et kirkebygg. Men det ryktes at pengene stammer fra et hotell, eller snarere bordell, som drives av Idamo. Hans egen sønn får nok av humbugen. Med sin søsters hjelp — og under skrallende klavertramp — begynner han oppryddingen. Stykket har mange festlige poenger, og Amata benytter gjerne typiske afrikanske ordspråk og uttrykk, som: «en ensom finger kan ikke plukke bøss fra håret» (man må samarbeide), og «geitens svette sitter innenfor ragget» (du skal kjenne folk godt før du vet hva de står for).

Stykket slutter med å stille det ubehagelige spørsmål: «Hva er jeg rede til å ofre?» Neppe populært, men uunngåelig hvis man overhodet er interessert i fremtiden.

Nigeria går til valg i 1979. 40 millioner ventes å stemme for et parlamentarisk demokrati. Spørsmålet er om det kan gå fri av korrupsjon, stammekonflikter og maktmisbruk — faktorer som ledet til militærstyre for 13 år siden.

Bror og Gerd Jonzon.

Punkttert i Zimbabwe

Av Stephen Haisaid

Mens verden venter på hva som skal skje i Rhodesia, formes kanskje fremtiden av «ubetydelige» opplevelser som denne:

Jeg vokste opp nær Fort Victoria i Rhodesia, og gikk på den hollandsk-reformerte kirkens misjons-skole der.

Da jeg begynte å arbeide i Salisbury, ønsket jeg å fortsette å praktisere min kristne tro. Jeg overtalt tre av mine venner å komme med meg til kirken.

Det var først da vi sto i køen ved utgangsdøren jeg la merke til at vi var de eneste afrikanerne i kirken. Da vi kom til døren, sa kirketjeneren: «Hva gjør dere her?» «Vi er kommet for å tilbe Gud», sa jeg. «Kan dere lese?» spurte han. «Selvfølgelig kan vi lese.» «Se der borte,» sa han og pekte mot et skilt på veggen. «Bare for hvite,» sto det.

Jeg kan ikke beskrive hva jeg følte. Mine venner som jeg hadde klart å få med meg, sa: «Vi prøvde å si det til deg — Gud er bare for de hvite.» Jeg forlot min tro og begynte å hate alle hvite. Jeg

India — verdens matkammer?

Inntrykk fra New Delhi

Norsk representant ved MRA-konferansen i New Delhi i mars var dr. Anton Skulberg, kirke- og undervisningsminister i Korvald-regjeringen og nå ansatt ved Statens institutt for næringsmiddelforskning.

India står for oss som en bærer av store kulturverdier, men fastlåst i fattigdom og umenneskelige lidelser, med et virvar av nesten uoverstigelige problemer. Vi spør dr. Skulberg hvorfor konferansen i New Delhi ble arrangert.

— Det er en voksende erkjennelse i India at demokratiet står ved en korsvei. Unntakstilstanden er over. Nå er det spørsmål om friheten kan brukes til å løse landets problemer. Derfor var temaet for konferansen *Et dynamisk, varig og etisk fundert demokrati*. Selv den jevne mann på gata vet at demokratiet trenger en etisk holdning, en moralsk opprustning.

Konferansen tok først og fremst sikte på å gi politikere inspirasjon og moralsk støtte til å sette ut i livet det de står for. Det politiske klima er hardt i India, og det krever sterk rygg å være politiker. Det er lett å glemme idealene på veien i et land med så ekstrem fattigdom og rikdommen samlet på få hender. Kjøp og salg av stemmer virker vanlig. Det er sterke motsetninger, også innen regjeringskoalisjonen, og innlysende behov for mennesker som spør etter hva som er rett, ikke hvem som har rett.

— Hva satser regjeringen på?

— Undervisningsministeren fortalte om et voksenopplæringsprogram som var et ledd i regjeringens desentraliseringspolitikk. De tar sikte på å knekke fattigdommen og stanse strømmen til byene ved å sysselsette flest mulig i småindustri i landsbyene, hvor det er meget stor arbeidsløshet.

brukte alle mine krefter i arbeidet for å få dem ut av landet.

En tid senere kjørte jeg en lastebil fra Salisbury til Fort Victoria. På en øde strekning av veien eksploderte dekket, og felgen ble skadet. Jeg forutså at jeg måtte tilbringe natten på veien, og var redd for at jeg ville bli ranet. Etter en stund kom det en bil med noen unge afrikanere. De var fulle, og da jeg stanset dem og ba om hjelp, spyttet de etter meg og kjørte videre. Jeg kunne ikke tro at jeg var blitt behandlet slik av mitt eget folk.

Så kom en bil til. I den satt det en hvit kvinne med et lite barn. Til min overraskelse stanset hun,

Før britene kom, var det faktisk ingen storbyer i India, men selvforsynte landsbyer hvor svært mange hadde beskjeftigelse med andre ting enn jordbruk. Da britene begynte å føre råvarene ut av landet for å utvikle dem selv, ble denne kulturen brutt opp. Millioner mistet sitt arbeidsgrunnlag og ble kasteløse proletarer uten rettigheter i storbyslummen.

Voksenopplæringen blir knyttet til det praktiske liv på landsbygda. Indias problem er at man altfor meget har akseptert Vestens tenkemåte når det gjelder utdanning. Satt på spissen kan en si at inderne idag enten er analfabeter eller har en doktorgrad. Tusenvis av studenter får aldri praktisert det de har lært fordi samfunnet ikke har råd til å absorbere dem — selv om det i høy grad er behov for dem.

— Hva ville bety mest i øyeblikket for utviklingen av India?

— Et enkelt problem er mangelen på papir til skolebøker for voksenopplæringen og kampen mot analfabetismen. Her kunne Norge gjøre noe.

Ellers var det flere studenter av dem MRA har vært i kontakt med, som har bestemt seg for å stille sin utdannelse til disposisjon på landsbygda og dele bøndernes kår. Det krever stort mot, men en slik innstilling er Indias håp.

Nøkkelen til en ny fremtid er etter min mening spørsmålet om hvordan vannet kan temmes. Den som har fløyet over India og sett monsunen og flomvannet fra Himalaya, vet at det er rikelig vann hvis det bare kunne reguleres.

Det kunne bli fire gode avlinger pr. år, mot én dårlig mange steder. Dette ville ha enorm betydning for sysselsettingen, for ikke å snakke om ernærings-situasjonen. Nå høres det umulig ut, men jeg tror India kunne bli verdens matkammer.

plukket meg opp og lot meg få sitte på til nærmeste by. Hun ventet mens dekket og felgen ble reparert, og kjørte meg tilbake igjen til lastebilen.

Den kvinnen forvandlet mitt liv. Jeg ville ikke ha kjent henne igjen hvis jeg traff henne, men hun forvandlet meg. Jeg fortsto da at det ikke var et spørsmål om hudfarge, men om personlige egenskaper.

MRA står for total forvandling. Det er derfor det er relevant for Afrika. Jeg har alltid vært imot de hvites diskriminering i det sørlige Afrika. Men når en tenker på det som er skjedd i andre afrikanske land, rettsløsheten i land som Uganda, er det klart at vi alle trenger å finne noe nytt.

Med bønder i India

«Et blomstrende, grønt paradis mellom svale fjell,» kaller den finske barnehavenlæreren Margareta Othman MRA-sentret Panchgani (Asia Plateau), en kontrast til inntrykkene på en trettende reise fra Finland over Moskva, New Delhi, Bombay og Poona. «Man blir imponert over hvor godt uttenkt alt er. Bøndene omkring blir oppmuntret til mange forbedringer. De har tidligere ikke tenkt på neste generasjon, men rovhugget. Erosjonen er stor. I de ti årene siden det første spadetaket ved Asia Plateau har grønneten og avlingsstørrelsene øket påfallende i landsbyene omkring. Nylig konstruerte de her en innhøstningsmaskin som er så enkel at hver bonde kan lage maken. Alt jordbruksarbeid gjøres innen rammen av det som er mulig for bøndene å ta etter.»

En spesialkonferanse om «jordbruk og morgendagens verden» var lagt til Panchgani, 4.—7. mars. I en tale til konferansen fastslo presidenten for Det indiske landbruks-forskningsråd, dr. M. S. Swaminathan, at utviklingsarbeidet i jordbruket må få ny retning. «Vi må bryte fortidens lenker ved å prioritere bare de prosjekter som vil komme de fattige bøndene direkte til gode. De mer velstående befolkningsgruppene må overlates til sitt eget initiativ. Det er bare ved at vi konsekvent konstruerer lett kopierbare maskiner at utviklingsprogrammet for jordbruket kan få karakter av en massebevegelse.»

Over 100 med tilknytning til jordbruk og ernæring tok del i åpningsmøtet, og 250 bønder fra byer og landsbyer kom til en samling for bønder dagen etter. En bondes erklæring om at det er nødvendig å produsere for langt fler enn sin egen familie, ble møtt med begeistring. Det var en understrøm av beslutsomhet om å bryte den onde sirkel av gjeld og rovdrift, og en vilje til mer praktisk og direkte samarbeid med landsbrukshøyskolefolk og bønder.

Demokrati . . .

Forts. fra side 1

«Lovverket som et middel til sosial forandring blir hverken bedre eller verre enn de som skal håndheve det,» sa justiministeren. «Derfor kan loven aldri erstatte en frivillig aksjon som Moralsk Opprustning.»

Forsvarsministeren hevdet at demokratiet i et fattig land som India bare kan rettferdiggjøre sin eksistens ved å sørge for økonomiske fremskritt. Det kan bety at regjeringen må legge seg på kollisjonskurs med sterke grupper i samfunnet.

En annen taler var A. T. Pai, som var industriminister i Indira Gandhis regjering som tapte valget ifjor vinter.

Sprengte rammer

Gud er aldri veltilpasset. Han sprenger alle våre rammer og begrensninger. Påsken vitner om det.

Men jeg har en følelse av at vi former Gud etter vår virkelighet. Vi tilpasser Ham vårt familieliv, vårt menighetsarbeid og politiske arbeid. Og vår jakt på materiell velstand. (Han vil jo at vi skal ha det godt.) Gud blir liten og maktesløs for oss, fordi vi frykter at Han ellers vil rive oss ut av vår trygghet. Mange anklager de kristne for å skape Gud i sitt eget bilde. Kanskje de har rett.

Historiens spor skremmer. Europas folk erobret og plyndret Amerika, Afrika og Asia under dekke av Guds beskyttelse. Slavehandel og økonomisk utbytting har fulgt oppigjennom årene. Idag priser vi nordmenn vår velstand og danser om oljekalven.

Kanskje føler vi Guds velsignende hånd i vårt demokrati og vår frihet. Men friheten er blitt *egoismens frihet*.

I reaksjon mot hykleriet oppstår det grupper som hevder Guds velsignelse over marxistiske diktaturstater og frigjøringsbevegelser som skal opprette den rettferdighet det kristne Vesten har forsømt.

Men roper ikke Gud til oss gjennom alt dette: Jeg vil ikke tilpasse meg deres meninger og dogmer, anstendighet og revolusjonære teorier. Jeg vil ha tomme og åpne hjerter som kan fylles med min ånd.» Gud kommer med noe nytt og absolutt. Jesus sa til disiplene: «Følg meg!» Det betyr oppbrudd. Jesus selv ble midtpunkt for disiplenes liv.

Kanskje begynner oppbruddet med en del spørsmål til meg selv:

Ønsker jeg Guds ledelse, eller Hans velsignelse av mine planer?

Ønsker jeg at Gud skal gjøre meg travelt opptatt med oppgaver i organisasjoner og kirke, eller med å forvandle mennesker og samfunn? Lengter jeg etter en indre fred og lykke der jeg selv er midtpunkt med Guds velsignelse?

Kjenner jeg Kristus? Kan Han tale direkte til meg om min fremtid, mitt forhold til familie og venner (og uvenner), om fritid og arbeid?

Kanskje vi må la Gud kaste lys på våre innerste motiver og ønsker og avdekke det vi vil skjule for andre og for oss selv. Bibelen sier at Gud skapte mennesket i sitt bilde. Den skapelsesprosessen må fortsette.

B. O.

En god . . .

Forts. fra side 1

«Jeg bringer både en god og en dårlig nyhet,» sa Charles Colson, Nixons tidligere personlige rådgiver og forfatteren av boka *Født igjen*, i en tale

ved en lunsj etter seminaret. «Den gode er at *Time Magazine* som erklærte på forsideoppslaget for 7 år siden at «Gud er død», nå sier det motsatte. En Gallup-undersøkelse den gang viste at bare 16 prosent av de spurte så Gud som vesentlig i sitt liv. Bladets siste undersøkelse viser 60 prosent.

«Den dårlige nyheten,» sa Colson, «er at den samme undersøkelsen — og andre — viser at religionen har stadig mindre innvirkning på folks daglige liv. Ondskapen står i sentrum som aldri før.» Dette er en test på vår kristendom, sa Colson. «Vi trenger å stå avkledd foran Kristus og akseptere hans normer.»

Garth Lean tilføyer at det skyldes «mangelen på en tilstrekkelig grad av ærlighet og renhet hos oss kristne» at moralen synker og splittelsen øker samtidig med en øket religiøs interesse. «Det er ikke nok av korset i oss som sier at vi er omvendt. Noen fortsetter å være slaver under nikotin og sex selv om de er blitt frigjort fra andre ting. Ofte har det manglet et Zakkeus-innslag av bot og oppgjør som er prøven på vår oppriktighet og gjør at vårt liv bærer frukt. Det som trengs . . . er en bølge av ærlighet og renhet i regjering og industri, fagforeningene og vårt daglige liv.

Det betyr ikke lenger korset for noen å bekjenne seg til Kristus i Amerika. Korset kommer med en så drastisk ærlighet og renhet at vi blir en fare for ondskapen.»

Bruk
kvalitetsprodukter
fra
A S SABA

Jens-Jonathan Wilhelmsen

MENNESKET OG STRUKTURENE

Tar du verden som den er?
Kan den forandres?

HVA MED

Vold
Klassekamp
Byråkratisering
Tro
Tilfredsstillelse

?

En utfordring til nytenkning.

Dreyer

Kr. 30,-

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

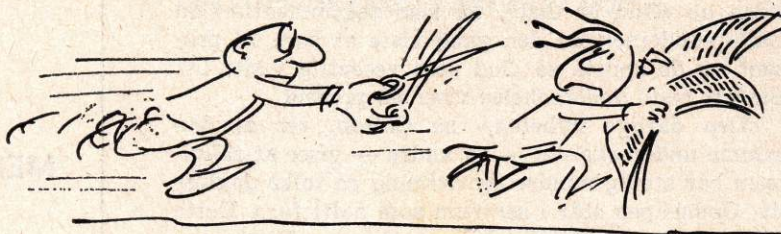
Vår spesialitet:

Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

80 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

klippet

Brecht (dramatikeren) gjør situasjonene, betingelsene, klassene, stendene, til hovedpersoner. Jeg tror også at situasjonene skaper personer, men på den måten at vi i situasjonene feller ut egenskaper, og at vi er ansvarlige for de egenskaper vi feller ut. Å la miljøet være hovedpersonen i et drama, fører til forakt for personlighetens mysterium.

For geniet Brecht ble dilemmaet et uløselig dilemma, et tvisyn på innsiden av hans kjød. For min generasjon er hans innsikter i ferd med å bli fikse sannheter. For det er klart at vi forandrer menesker ved å forandre menneskenes forhold . . . Men like klart er det: Ytre forhold lagt perfekt til rette, forbedrer ikke nødvendigvis mennesket. At utbyttingens tidsalder tar slutt, gjør det ikke sannsynlig at menneskets ondskap tar slutt. Det er slett ikke sikkert at mennesket blir noe bedre av å få det bedre. Tvert imot, det er ting som tyder på det motsatte. At mennesket mister seg selv.

Stein Mehren i «Myten og den irrasjonelle fornuft», Aschehoug 1977.

Hvorfor er det nødvendig for faren (foreldrene) å holde barna på avstand ved hjelp av ting? Sier ikke det oss noe om at foreldre ofte føler seg truet av barna som er mye mer ekte i sine uttrykte følelser? Faren gir ting og forsøker å opprettholde følelsen av å være en kjærlig far, samtidig som han unngår det nære følelsessamværet med barnet. Hvorfor er det så farlig for mange voksne mennesker i dagens industrisamfunn å være nær følelser?

Sigurd Christensen i «Ny Livsstil» nr. 1/78.

Det finnes også andre, stillferdigere metoder til å få fart i troslivet i Forbundsrepublikken igjen, metoder som stammer fra Urkirken, og som kommunistene også benytter seg av.

Liksom det finnes «røde celler», danner det seg celler med engasjerte kristne i hele landet. Mennesker som bor i vanlige byleiligheter eller forstadshus, av alle tenkelige yrker, og som virker inn på samfunnet med sin tros-orienterte livsstil og vinner andre med sitt forbilde . . .

Horst-Klaus Hofmann, en KFUM-sekretær fra Mannheim og hans frue Irmela, begynte sin «Offensiv» i 1968 som svar på studenturolighetene ved de tyske universitetene. De forsto . . . hvor nødvendig det var at de desorienterte, delvis ødelagte og stressede unge menneskene lærte en alternativ livsstil å kjenne . . .

I en tid da «resignasjon, dunkelhet og depresjoner brer seg som støvskyer gjennom landet,» slik uttrykkes det av Bruder Gerhard Jan Röttig, danner også hans Jesus-brorskap stadig nye celler i de tyske storbyene.

De tilhører disse samfunnene som rådsformann Class i Den tyske evangeliske kirke kaller en nådegave til den evangeliske kirken. «For det har vært et stort tap for tysk protestantisme at den i 400 år ikke har hatt noen kloster hvor det kan drives åndelig arbeid i det stille.»

QUICK (illustrert tysk ukemagasin) nr. 48 - 1977, i en artikkel om en ny trosbølge blant tysk ungdom.

Tore Stubberud har skrevet en bok som sannsynligvis i første omgang kan bidra til å skape et ideologisk tomrom — noe så paradoksalt som et **viktig tomrom**. Hvem skal så tenke de tankene og skrive de bøkene som kan fylle tomrommet? Så langt som å gi svar på det, er de ikke kommet, hverken De nye filosofene eller Tore Stubberud.

Reiulf Steen i en anmeldelse av Tore Stubberuds bok «Anti-Marx», Morgenbladet 29.3.78.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 11 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 32,-
Løssalg i Norge kr. 2,50

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo
Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN